

34/6 277

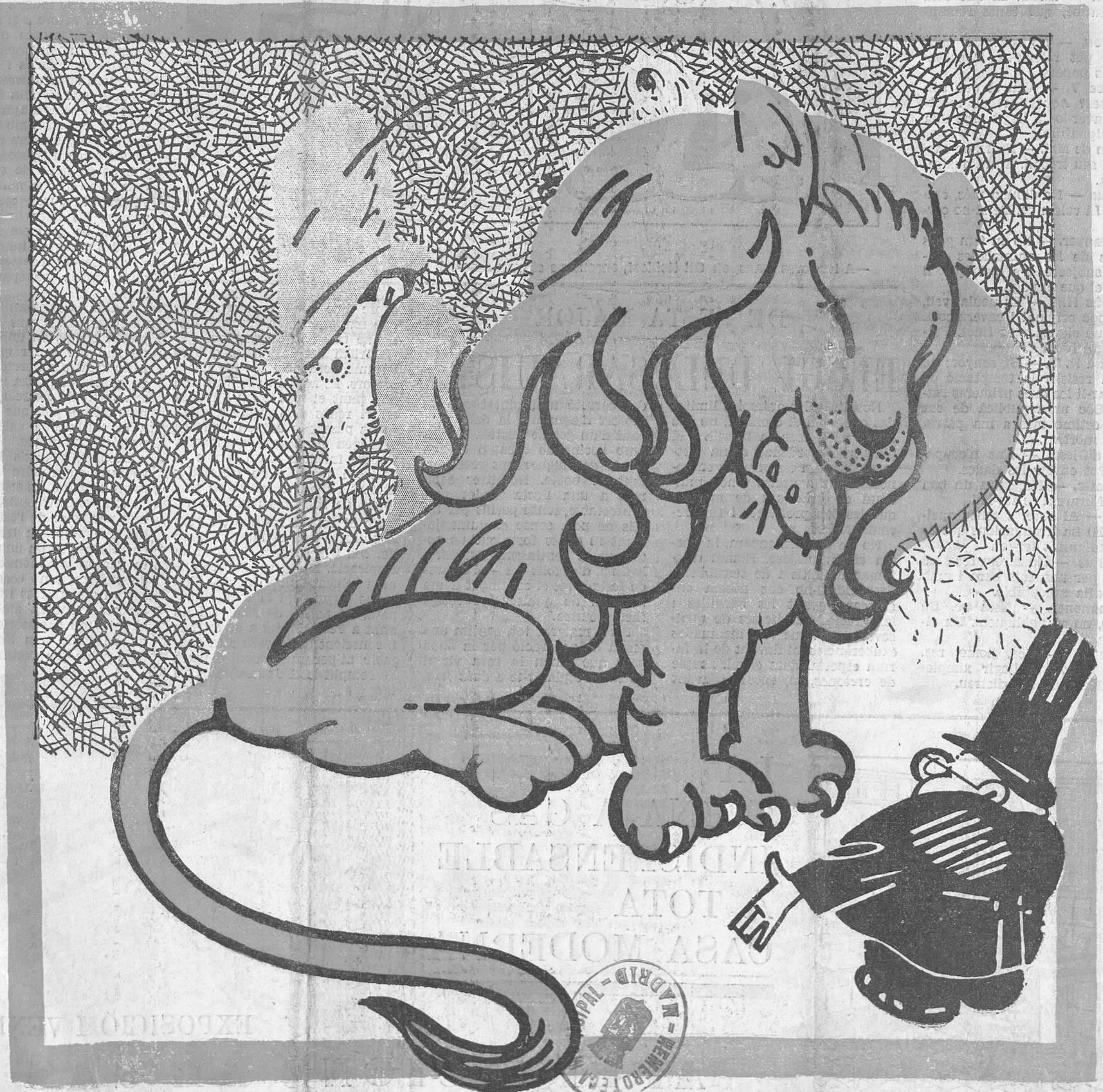

LA CAMPANA DE GRACIA

Any LXV - Batallada 3398

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 7 de setembre del 1934

—Vina, home, vina, que ací l'anticatalanisme t'espera amb els braços oberts.
 —Gràcies a Déu que em trobo entre els meus!

CORRESPONDENCIA

Tanu. — Ho sentim molt, però no podem publicar-ho. No és oportú.

Mank. — Anirà, bon xic escurçat. No sempre els articles llargs són els millors.

Indiot. — No pot ésser, per diverses raons. La segona és que és molt dolent.

Savi II. — Vostè serà molt savi, però no sap que no tenim llana al clatell. Si ho hagués sabut no ens hauria enviat el que ens envia.

Dolors B. — Mirarem d'aprofitar-ho. Però, vigili un xic més l'ortografia.

Nandu. — Veu? Hi ha coses que no poden dir-se, per més que siguin veritat i aquesta és una d'elles.

Anibal. — Vostè va millorant. Es publicarà el repic.

Bot i C. — No fa pel nostre tarannà. Envii coses de menys transcendència.

Tot i va. — Doncs, miri: no hi va res. Ja veu el que són les coses.

S. R. — Aquests embulls de poble no valen la pena d'ésser posats en lletres de motillo.

Enric. — Anirà. El que està bé, està bé, què tants romanços.

L. Pou. — No sabem a quin treball pot referir-se. Repassarem els papers...

Carles V. — Veu el que són les coses? Aquest treball recordem haver-lo ja llegit amb una altra signatura.

Odon de Mal. — Entra en cartera el seu treball. Anirà qualsevol dia.

Manu. — No dibuixi més, cregui'm. Li volem bé. Deixi-ho córrer.

Gastanyer. — No en fem gens de cas de les animalades d'aquell subjecte. Fa pel que li mana el que el paga...

Tomàs Hin. — Es neula, vell, suat, poc original i cavernícola. Ara, que el paper és finet. Pòtser s'aprofitarà.

Emilià R. T. — Sí, senyor: no podem resistir la temptació de publicar-li les dues primeres ratlles. «Sóc un republicà de cor —que estimo més a ma pàtria que la mort.»...

Un d'Olesa. — Ens n'ocuparem. Pot enviar les dades.

Nanette. — Necessita un bon adob. Mirarem de fer-l'hi.

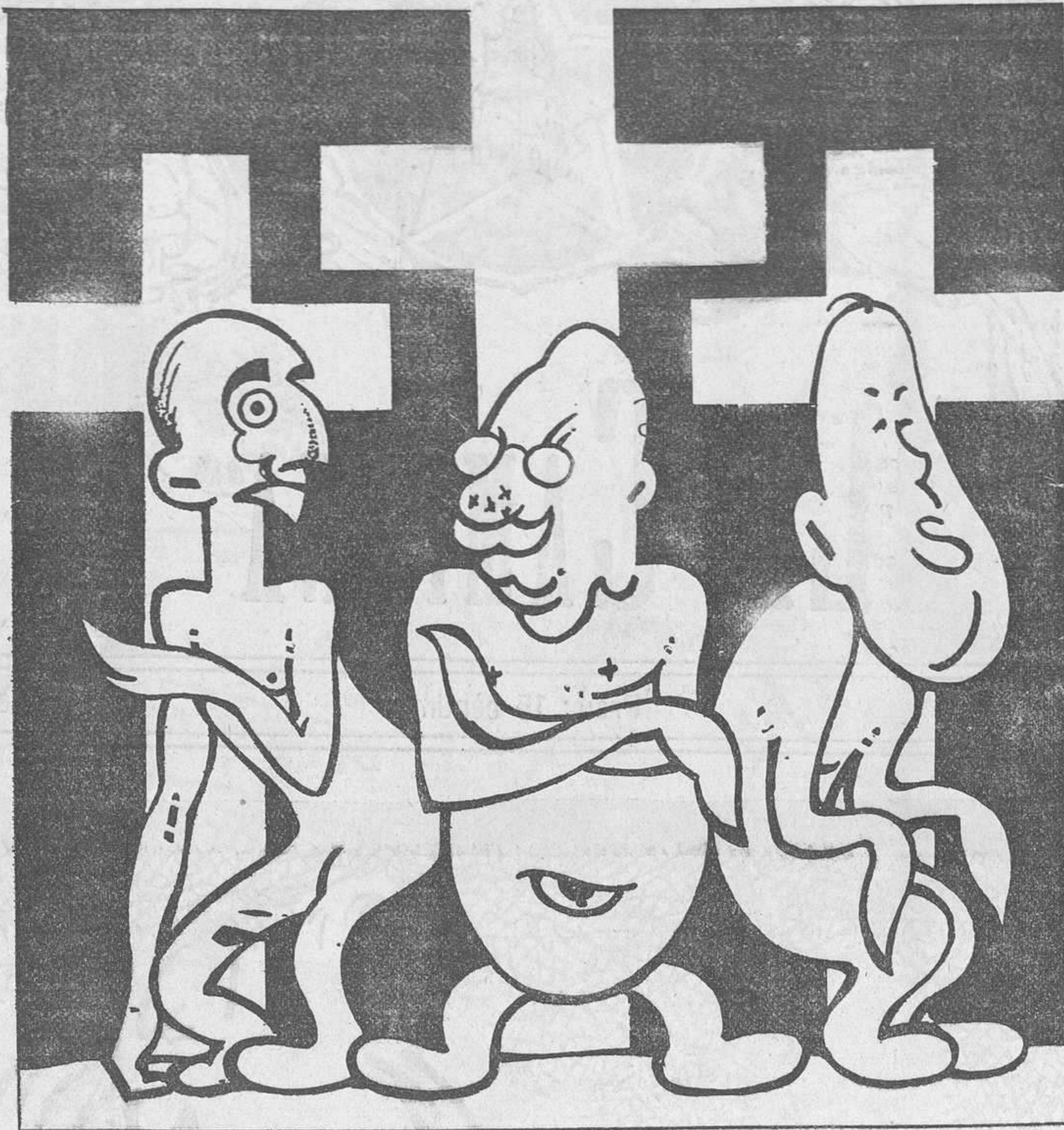
Yo. — Al cove. I sense apel·lació. Hi ha insinuacions que és una indignitat fer-les.

O. Rius. — No farem res sinó escriure per una sola cara i amb ortografia acceptable.

Romanos. — Està bé. De contes, no en publiquem. Un altre dia serà.

Oscense. — Res, home, res. No ens molesta llegir ximpleries. Més aviat ens distreu.

LA TRAGEDIA DEL CALVARI RADICAL.

—A les teves mans, oh Gil Robles!, encomano el meu esperit!

DE FESTA MAJOR

ELOGI DEL SARAUISTA

Nosaltres, les animetes limitades que, com el cronista, no ens diuen gran cosa la barrila i el platgeri desordenat d'una Festa Major som els primers en conèixer que aquestes tenen multitud de gràcies i de matisos que les fan profitoses i fins recomanables.

No ha arribat, encara, la nostra «festa major». Homes d'estómac malaltís i de sensibilitat desnarida, no ens asbem engrescar davant les barnilles i les gràcies manifestes de qualsevol cotilla que vèdi insinuades exuberàncies, ni davant de la farum especial d'un envelat reple de cretones, ni, encara, davant

sense que això representi, de cap manera, per a ells, cap mena de traba ni de sacrifici.

Parlem del sarauiista, que és l'ànima vera de totes les festes majors. És aquell home que, tan bon punt el blat dorm i reposa en el redós dels graners, quan ja ha passat la batuda i encara verdegem els raïms, es guarneix i corre freturós d'un poble a l'altre i fa gala de festejador atrevit i d'home versat en tota mena de bravates i xirinoles.

No hi vol dir res que els peus li bullin o que el martiri atroc del coll i la corbata li priven la respiració. No hi vol dir res que hagi aclucat l'ull en quinze dies, o que dugui tota la roba empaçada de pols i de suor. Ell ha anat a Festa Major a divertir-se i, conscient de la seva alta obligació, ni per un moment deixarà de complir-la. I dansarà tots els

Però, malgrat tot, sentim una mena de veneració per la bona gent que tenen la rara virtut de saber esplaïar-se a data fixa,

COM SEMPRE

La Lliga i Euscadi

Equilibris.
Giragones i més giragones.
Embuts.
Insinceritat tradicional.
Por, molta por.
No saber què dir, ni què fer.
Tortuositat ingènua.
Maquiavelisme de 0'95.
Anticatalanisme.
Odi, despit i enveja.
Desesperació.

Heu-vos ací els ingredients que han entrat per a la confecció de la nota lliurada per Lliga Catalana excusant-se d'anar a Zumàrraga...

El poble l'ha rebuda com sol rebre les fastigoses manifestacions de la Lliga. Amb el menyspreu més absolut.

Sembla, talment, que la Lliga tingui interès a suïcidar-se.

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

balls, des del pas doble amb aires de plaça de braus, fins al vals esbojarrat que s'endu tot el vent que encara queda als pulmons dels músics i que us fa esguardar astorats el corneti i la trompa majestuosa, que per uns moments abandonen tot llur prestigi harmoniós i metàl·lic. I el veureu encara present en tots els actes que tinguin farum o regust de Festa Major. Ell igual matarà coloms amb una arma inofensiva i sinuosa que assistirà als oficis sagrats o al repartiment de bons de carn i peix pels pobres, si mai no ve, al vespre el veureu escoltant engriscat les ones brillants d'un bariton de sarsuela o les atzagaiades picants i inharmòniques de qualsevol «vedette» de revista amb camisa transparent illimitada.

Finida la representació, encara li restarà temps i esma per treure el nas en una altra sala de ball per a fer gresca i per a dir quatre amorettes a l'orella de qualsevol mossa que, amb el seu vestit de «soirée» ha escombrat tota la pols que han deixat a la catifa una sala plena de parelles balladores.

Després, acabada la festa, el veureu emprendre resignadament el camí, les solapes plenes de flors extravagants i guiat només per l'olor de l'estofat que li diu que prop —a tres hores de carretera— hi ha una altra Festa Major, amb envelat i «tiro de pichón», amb «ocellets de la sort» i «caballitos» i barques voladores i encara amb els cinquanta mil accessoris més que ha de tenir una Festa Major d'un poble que s'estimi.

R.

LA
CUINA A GAS
INDISPENSABLE
A TOTA
CASA MODERNA

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Àngel, núm. 20

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl.-Tel.22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	2'10 » »
Estran.	3'75 » »

Si un jorn, en el dur camí de les lluites polítiques sentíssim defallences, la vitalitat d'Esquerra Republicana de Catalunya, ens donaria nous ànims per prosseguir el combat, amb la valentia i perseverança de sempre.

Quan un poble s'arredossa a l'entorn d'un agrupament liberal com és l'Esquerra, ni es poden temer les adversitats, ni poden espantar-nos les incidències de la lluita perquè res pot contra la força creadora del poble.

Esquerra Republicana de Catalunya té molts adversaris, no sempre lleials. Voldrien el seu aniquilament perquè creuen que així ells podrien tornar als temps pretèrits en què tot es doblegava a la seva omnimoda voluntat. No veuen, els illusos, que el nostre poble català és de nissaga molt diferent d'aquells que s'agenollen davant dels seus explotadors.

Un poble com el nostre, que té la certesa del terreny que trepitja, no és fàcil d'enganyar-hi ni de fer-lo caminar pels camins que jocosament han de portar-lo a l'esclavatge. Si algun dia, el poble de Catalunya deixés la situació actual, no seria pas per anar enrera, sinó que el canvi seria per efectuar un avenç en el qual l'Esquerra estaria també a l'avantguarda, perquè no és un partit tancat sinó que té les portes obertes a totes les innovacions que siguin viables, encara que aquestes haguessin de trasbalsar tot el sistema polític i social de l'actualitat.

Esquerra, Catalunya i poble, són tot una mateixa cosa, vulguin que no vulguin les dretes. És tan sinònim l'un de l'altre, que sempre es troben conjosos i entrelaçats, perquè són exactament de la mateixa substància.

I per aquest motiu a cada nova ocasió que es presenta es veu confirmada aquesta compenetració. Surt el President de Catalunya per visitar una comarca catalana, i a cada poble la multitud el rep amb clamorosa ovació. Parlen al poble els homes de l'Esquerra, i la gent vibra d'emoció perquè els ideals i la valentia que brollen dels seus llavis és exactament el que li havien predicat des de l'oposició i que compleixen ara des del Govern. Parlen els homes d'Esquerra al poble i aquest se sent identificat amb les seves paraules, perquè parlen el seu llenguatge, que és el del cor.

Recordeu les darreres anades del President. Per tot arreu l'entusiasme popular es desbordà. A Bellcaire, Balaguer, Les Avellanès, Ager (on els obrers de la Companyia Regatges i Força de l'Ebre victorejaren el President), després Tremp, Salàs, La Pobla de Segur i Gerri de Salt, fins arribar a Sort; a Vilafranca, a Torroella... tots els pobles palesaren la seva incondicional adhesió als homes que foren elegits per a guiar, administrar i governar Catalunya.

Cal comparar aquesta espontaneïtat amb la tenebror que rodejia els partits que combaten l'actuació dels nostres governants, i no s'haurà de preguntar quins són els que millor interpreten el voler del poble i els que millor el serveixen i el vetllen.

Aquesta unió íntima constitueix la força de Catalunya, força que debades volen afeblir la Lliga i els enemics del règim. Tot el que facin, tot el que maquinin, serà tasca inútil. Catalunya està al costat de la Generalitat i del seu President. I contra el voler decidit de tot un poble, les habilitats no compten.

—Nosaltres volem un «concert» perfecte.
—I, naturalment, aquest desconcert us indigna.

LERROUX.—Cada vegada hi ha més tràngol!
SAMPER.—Però si la mar està plana com un llençol! Que no ho veieu?

NOBLESA!

Una indignitat que no ens ve de nou

Diu el diari d'en Delgado Barreto —toqueu ferro—, sense pensar-s'hi gens:

«En Tortosa, debido al rumor de que la Generalitat quería manejar el dinero de la Caja de Ahorros todo el mundo se apresuró a retirar, espantado, sus ahorros.»

Dado el motivo, es raro que no hayan retirado la caja también.

Fals tot. Fals el fet i falsa la intenció.

Palesa la bondat de la nostra causa el que l'enemic hagi d'apellar a aquestes indignitats per combatre-la.

Ara, que no ens ve de nou el procediment. I per això no ens podem indignar.

No insulta tothom que vol. I del que digui el Delgado Barreto en fem el mateix cas que d'un reneç de gitano.

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

Sembla que, si no hi ha res de nou que s'hi oposi, els «agricultors» de Sant Isidre es reuniran demà en assemblea a Madrid, per tal de protestar de la Llei de Contractes de Conreu. Per ara, el Govern no ha posat cap dificultat perquè l'acte tingués lloc. Aquesta actitud contrasta vivament amb la prohibició de l'assemblea de Bascònia.

Aquesta reunió dels representants de la propietat agrària de Catalunya no és altra cosa sinó un episodi més de la campanya de rebellia a què s'han lliurat enfront del legítim Govern de la Generalitat i del Parlament de Catalunya. Tenim la seguretat, però, que aquests senyors no trauran res de totes aquestes campanyes subversives. Tant és que risquin com que rasquin —com diem vulgarment—; les forces democràtiques i revolucionàries a Catalunya seguiran impertorbables el camí que s'han imposat.

CONTE NAZI

Les medalles de Goering

Al domicili particular de Goering hi ha un gran enrenou. Tot el servei està mobilitzat. Mobles fora de lloc, calaixos oberts, catifes aixecades... Tots estan cercant alguna cosa d'una manera desesperada. El fet és que Goering s'ha acabat de vestir amb el seu uniforme 500 i escaig, però no es poden trobar en lloc les seves condecoracions i medalles.

El temps va passant sense resultat i la desesperació es pinta

—Pobre Govern! Com si no tingués prou qüestions, ara li sortiu amb la vostra!
—I «caerà» en «basca, pues»...

UNA CANALLADA

El mentir és arma lícita pel monàrquic

Llegim a La Nación:
«El hotel en que se hospedaba el señor Azaña, en San Hilario, fué desalojado por los huéspedes, que no quisieron convivir con él, dejándolo vacío.»

Mentir així, tan canallesca, és molt propi de la gent de Delgado Barreto. Per a la seva psicologia tarada, tot procediment és bo. La seva consciència no els diu res, feta a tot des de molt de temps...

I aquestes canallades, els baubs anticatalans de Madrid se les creuen i les comenten. Pobra gent! Així és com es formen estat d'opinió a la meseta imperial...

Ací, no hi hem arribat a tan baix nivell. Sempre és un motiu més de satisfacció per a nosaltres.

EXEMPLES

La Lliga protegeix la producció catalana

La Lliga està sempre al costat de la producció catalana.

Sempre. Fins quan personatge influent en el dit partit polític finança una societat poderosa per a portar a Cabezón de la Sal (Santander) una important indústria tèxtil.

Fins quan un altre significat lligaire trasllada a Santander la seva fàbrica de pastes per a sopa, fins ara establerta a Sant Andreu.

Fins quan, amb el negoci (?) del suro, se substraen al petit estalvi, per recomanació del pontífex màxim de la Lliga, un grapat de cents mils duros...

Res. Quedem que la Lliga protegeix la producció catalana.

a totes les cares. De sobte se sent un crit, i un jove criat apareix amb aire victoriós portant tota aquella quincalla.

—Ja les he trobades —diu— estaven clavades al païama!

ESTAMPA

S'HA DESTAPAT

L'ENTERRAMENT CIVIL

Rere el curs inacabable d'una estranya malaltia d'estranyolari diagnòstic, amb setant anys de capçana, ha davallat a la tomba l'home ferm que lluità un dia i altre dia a les trinxeres de tota millora humana.

En vida fou un heretge immaculat, rectilini, amb el seny despert als nivells, i les mans arreu feineres, amb el pit sempre inflamable, amb una ànima d'armini entregada als sants espasmes de les màgiques faleres.

Més d'una volta arborant-se front a l'acció condemnable, perseguit al vil, a l'hipòcrita, manejà la destruplina; més d'un cop l'estupidesa rebrincà enmig miserable i a mostrar ses dents ferotges s'obrí la gorja canina.

Més d'un cop els capítosts de l'almosta vilatana, esbadallaren els codis, recercaren lleis antigues; per heure el gra microscòpic, l'escassa defeció humana treballaren impertèrrits, amb deliris de formigues.

Per fi obrí l'ànima encesa a la indignació més pura, li lligaren les mans aspres; s'obrí la presó afrontosa. En eixir, la seva vida, fou més franca, més segura: la Llibertat retrobada, fou més santa, més hermosa.

Dels obrers i iconoclastes merequé tribut de glòria: era un jubileu de pobres els cent esglons de casa. Qui un consell apetecià, qui abocava una baldoria i en sa paraula madura uns i altres premien basa.

Una llei inexcusable trençà el fil d'una existència i el dolor, creixent, va estendre's com una boira infinita; era escassa la família per sentir en la consciència el pes de la desventura, el condol per aquella vida.

Foren els cadells estúpids de l'església que intentaren robar la carn de l'heretge, blanca, en ple laboratori, ja que l'ànima valenta, cinquant anys martiritzada, en ésser lluny de ses urpes, era lluny de tot desori.

Fou la segona família la dels amics més gelosos, que s'imposà; no deixant-se prendre'l mort de cap manera, fent un rem indestructible de fronts clars i de punys closos contra els gosats putxinel·lis de l'església mentidera.

J. C. P.

'El Debate' perd la correcció

Fins ara, 'El Debate' amagava la seva mala llet amb una capa de correcció. No publicava insults ni grolleries...

Llegiu, ara: «Sonrientes, complacidos y hechos almibar salen de la presidencia y de los ministerios de Madrid los delegados catalanes. Exhalan cordialidad. Diferase que eran los embajadores de la concordia.»

«Qué transformación opera en ellos el clima! Estos mismos hombres, amanzados y dulces como corderos, en cuanto pasan el Ebro son los oradores de las diatribas juribundas contra España, los que predicán la rebeldía contra el Poder central, los que menosprecian al desierto de Madrid que tiraniza a los verges españoles, los que exaltan la guerra y la violencia...»

Fieros y agresivos como lobos hambrientos. Lobos que, una vez en Madrid, se aplacan y reducen, porque los carniceros dejan de aullar y de ser terribles cuando han caído sobre su presa.

Y en el mal guarecido aprisco de Madrid siempre encuentran las manadas de fieras presa donde ensañarse.»

Això, tan baix, tan groller, no ha publicat 'El Debate', aquell diari abans tan correcte i tan pulcre.

En les discussions és quan hom coneix la qualitat de la gent. Les persones serioses, dignes, com cal, mai no perden la correcció. En canvi, els ignorants, els de poc cervell, els de mala índole, deixen anar un seguit de paraulotes ofensives, de renecs estúpids, de locucions mal sonants.

Així se'n ha destapat 'El Debate'. Ja tenen competidor 'Informaciones i A B C'.

L'acudit del dia: «En què s'assembla una òpera representada al Liceu, amb en Pich i Pon? —En què va condecorado.»

—Ja ho veus, Laia. Els amos diuen de nosaltres i ara se'n vana Madrid a collir el que va sembrar la Lliga!

Un "caudillo" i una afirmació

El Brusi, de tan deplorable vellesa, va publicar, dies enrra, les següents ratlles:

Los agricultores de Cataluña, ante la declaración y abdicación vibrante de su jefe y caudillo, el señor Cirera y Voltà, no temen ya al apóstrofe gastado de «malos catalanes», convencidos de que por ser catalanes son necesariamente españoles y, al ir a Madrid, no se ausentan del solar patrio, que forma el patrimonio común de cuantos convi-

vimos en la inquebrantable unidad del propio territorio nacional.»

D'aquest paràgraf se'n dedueixen dues afirmacions cabdals: Primera. — Que el senyor Cirera és el Gil Robles dels agricultors — els amos, s'entén — catalans.

Rebi el senyor Cirera la nostra ben cordial enhorabona. Als agricultors no els l'ha podem adreçar.

Segona. — La negació total i absoluta d'aquella tènue ombra de catalanisme que el Brusi semblava conservar enmig de tot. Ara, ja sabem on va. Sempre és bo desfer equivoocs.

Bobre Brusi! Quina pena que ens fa!

—No hi ha res a fer. Sóc home mort. —Vol dir? —Sí. Un metge de la Lliga m'ha dit que em salvaria!

INTENCIONS

Influència del grotesc

No creiem —i consti que ho diem sense ganes d'ofendre—, que un ministre sigui una gran cosa. Sobretot quan hom no té cap altra personalitat, cap més personalitat que aquesta de ministre. Sobretot a Espanya on —i es veu que d'aquest mal no ens n'ha guarit encara la República— qualsevol mediocritat, qualsevol nul·litat, pot arribar a ministre. I no cal citar noms, no cal personalitzar, perquè la llista esdevindria inacabable.

Recordau aquella frase ja clàssica de: «Otros más brutos que yo lo han sido», i penseu a quants podríem atribuir-la.

Espanya és el país on, des de temps immemorial, des de gairebé sempre, un individu sense cap cultura, sense cap preparació, sense cap solvència, pot arribar a ministre. Recordau la famosa camarilla de Ferran VII, al qual el poble, abjecte i servil, anomenava el deseado: el mateix poble que, després de la tragèdia del Marroc, després de la vilessa de la monarquia, després dels negocis bruts de la dictadura, amb una inconsciència suïcida, amb una estupidesa absoluta, ha pogut votar contra la República. Ajudat per l'ex-república Lerrooux, val a dir-ho.

Parlàvem, l'altre dia, en un editorial de LA CAMPANA dels polítics estrangers i dels espanyols; fèiem un paral·lel entre els polítics estrangers i els nacionals. A l'estranger Branting, Herriot, Stresemann, Lloyd George. A Espanya, Melquíades Alvarez, Lerrooux, Calvo Sotelo, Romanones, Cierva.

Remarcàvem la diferència. Advertíem com no ens calia deixar-nos enganyar per un fals patriotisme. Advertíem com el fals patriotisme, o sigui el patriotisme, mai no és intel·ligent.

Examineu serenament, fredament, sense apassionaments de cap mena, la política de l'actual Govern de la República, que tant ha influït en el desengany, en el descoratjament dels autèntics, dels veritables republicans. Res de més tèrbol, de més confús, de més il·lògic, de més arbitrari, que la política d'aquest Govern. El senyor Samper ha pogut dir, fent referència a la situació de Basconia que «els bascos tenen raó, però que ells,

el Govern, no la hem donar». No sé si ho ha dit amb les mateixes paraules; respon, però, del sentit.

Hi ha altres coses, altres afers, altres problemes —problemes que, per inèmi, esdevenen conflictes— que el poble comenta amb pasme dolent: la guerra que el Govern de la República fa a les esquerres, la prohibició d'actes antifeixistes, la tolerància absurda envers els enemics de la República; els setze milions votats per a la clerecia, mentre els obrers s'atur forçós es moren de fam; la fallida de la Comissió de Responsabilitats... que no s'han exigint a ningú; el plebiscit de Contractes de Conreu el plebiscit dels Ajuntaments de Euzcània...

I a tot això, el senyor Salazar Alonso, ministre de la Governació, «ha dit» que a disposició que prohibia a tot espontàneament iorear «hasta después de dos años de arrojarse a redondeo es inconstitucional».

Ja ho veieu; quins els monàrques i feixistes al·leguen amb tota insolència; quins hi ha problemes al camp; quan hom saboteja el règim de la manera més vergonyosa; quan la mala fe dels uns i la burocràcia dels altres posen el règim en perill; quan en l'ambientat ha anguila i hi ha inquietud; el senyor Salazar Alonso passa en l'espontàneo.

Es còmic, sí: Però d'un còmic trist i agre. El grotesc, i la influència d'aquest grotesc fa l'atmosfera irrespirable.

LLUIS CAPEDEVILA

La vida si no és amb dignitat no val la pena de viure-la. A solés amb la nostra consciència cal que cada dia fem balanç dels nostres actes. Si amb el nostre estro aportem un gra de sorra pe al benestar de la humanitat, nostrem-nos satisfets com ell i havia d'estar, l'única manera perquè les generacions ens recordin.

LLUIS COMPANYS

LES COSES QUE SABEM

Sabem... Que ningú no s'ha pres seriosament al·lò de l'entrada dels esports a les Joventuts de la Lliga.

Que el més jove de les Joventuts de la Lliga té trenta-cinc anys.

Que el senyor Bertran i Mutiu serà alcalde de Barcelona «quan torni la dictadura». (1)

Que no se sap qui haurà de pagar les despeses del funeral de «Don Gualde».

Que el més probable és que el rector del Pi se'n faci l'estella.

Que el de la Mercè, més viu, va cobrar per endavant.

Que Mossèn Montagut torna a exhibir-se, després de restar amagat tres anys.

Que també Mossèn Solanas remena la cua.

Que tots dos estan preparats per fugir de nou quan convinguí.

Que el comte de Figols fa estalvis.

Que allò d'haver hagut d'apujar el sou als minaires el té fora de pollaquera.

Que enyorra un Martínez Antido aque ho arrangi tot.

Que arranjar-ho tot, per ell, vol dir abutnar els sous i apujar els lloguers.

Que al senyor Pich l'han condecorat.

Que, amb aquest motiu, va regalar una petaca al seu nebot.

Que ara s'ha vist obligat a encapçalat la subscripció per a regular una casa a Lerrooux, amb 15.000 ptes.

Que el primer pas li ha costat cent cinquanta duros.

Que també en Mer i Güell radicala.

Que això serà fins que caiguin els radicals.

Que en Bau vol trencar les relacions amb la Lliga.

Que en Ventosa no està gaire bé amb en Cambó.

Que si no fos per la Chade, ja haurien partit peres.

Que partir peres és fàcil, però partir altres coses, no tant... I un grapat de coses més.

DUES CONDUCTES

Unes preguntes que no tindran resposta

Quan, el mes de març del 1926, el senyor Abadal va ésser portat a la presó pel governador civil de la dictadura, senyor Milans del Bosch, junt amb altres distingits advocats, tots els companys de professió que es deien catalanistes —i fins molts que no se'n deien— anaren a la Model a visitar-lo i ferren tot el que pogueren per tal de treure'l al carrer.

Ara, en plena República, un advocat nacionalista, el senyor Xammar, és portat a la presó per fets polítics que tots recordem i s'escanua ésser president del Col·legi d'Advocats el mateix senyor Abadal.

Preguntem nosaltres: ¿Ha anat el senyor Abadal a la presó per tal de visitar el senyor Xammar, company digníssim? ¿Ha fet res la Junta que presideix per alliberar-lo?

Suposem que la nostra pregunta no serà contestada... Hi ha coses que no tene; resposta que faci goig...

Rafael Campalans

EL JUDICI DE FRA AMBROS

El dia 9 farà un any de la tràgica mort del bon amic Rafael Campalans.

Campalans esticava, amb la seva família, a Torredembarra Aquell dia, com tenia per costum, anà a la platja a banyarse. La mar estava revoltada i ningú no gosava de tirar-s'hi; però el senyor Campalans, en un excés de confiança en ell mateix, decidí de fer-ho.

Mentre es banyava, una forta onada arrossegà el diputat català contra una roca, on es donà un fortíssim cop al cap que el deixà sense sentits, i morí segat.

Recordar, avui, Campalans ens causa viu dolor. La seva bondat insuperable, la seva cultura vastíssima, el seu viu patriotisme, el seu amor als humils i a les causes justes, el seu talent privilegiat, el seu entusiasme i la seva energia, fan que hom senti humitejar els ulls en recordar la seva figura.

Un any. Sembla que el veiem encara entre nosaltres...

Siguin aquestes lletres pietoses record a la seva memòria.

...Fra Ambros, l'ermita venerable, arriba a l'entrada del Cel. Sota la gran Porta, el Jutge fa justícia.

—I dones, Ambros, quina ha estat la teva vida? Quin ús has fet dels plaers que t'he procurat perquè em lloéssis?

—Jo, Senyor, us he consagrat la privació absoluta de tot plaer. He tancat els sentits a la fruïció de totes les delícies. Quan l'oli sagrat ha ungit els meus membres en l'agonia, no ha trobat taca que netejar... La Dona, sobretot, l'eterna Eva, no ha trobat mi la forma vivent de l'Enemic. Per això he tancat els ulls a la visió dels seus perfils temptadors; les orelles a la tonalitat viciosa de la seva veu; l'oïtat a l'inspiració del seu perfum sensual. Els meus llavis romanen verges de tot contacte humà; les meves mans, tot el meu cos són purs de tocament infamiós...

Aleshores el gran Jutge parlà: —Ambros, la teva damnació és dictada per tu mateix! Vet aci que Jo vaig posar-te davant la vida, i tu em consagres la mort; vaig proveir-te de mitjans per sentir la bellesa i el fruïment, i tu els destrueixes er nom de la meua divinitat! Ramat de fanàtics han seguit el teu exemple mortuori. Ciutats enteres s'han vist caure al damunt la negror del teu hàbit, i han declarat santa ia teva llei. Els homes han après en el teu dolor voluntari la santedat del dolor forçós, la santedat del mal, i han vessat la sang dels altres per a fer-me plaer. I com l'Amor ha sofert el teu anatemà, en nom meu, els homes han après a substituir la Dona amorosa per l'histrionista de l'Amor, i la carn de la Dona, per culpa teua, s'ha infectat de corrupció. Que l'infern sia, doncs, la teua recompensa!

Fra Ambros, tot caient als inferns, mirava al darrera seu, allà a la terra. L'alegria del goig no passat; i en l'endemà, eternament, la pena del dolor meregut per haver refusat aquelles delícies, ofrena de Déu Nostre Senyor...

GABRIEL ALOMAR

—A Madrid els esperen amb els braços oberts. —Mentre després no els estrenyin!

REPICS

Aquell poeta alcohòlic, empleat de l'Estat, ex-anarquista i avui a sou d'en March, segueix publicant, a Informaciones (iix!), articles contra els catalans.

Pobre Carrere! A l'edat que hom acostuma a posar seny haver de fer aquests tristos papers!

Llegim que es desconfia de salvar el petrolier «Boris», que va encallar a Courmelle.

Hi ha noms predestinats. I això de Boris es veu que porta pega.

Esteu segurs que en Cambó no se'n diu, de segon nom?

La Nación diu:

«El Gobierno español debe nombrar un delegado que le represente, algo así como un gobernador general, que a ello no se opone ni la Constitución ni el Estatuto.»

La Nación exhibeix la seva ignorància enciclopèdica com els mendicants ensenyen les llagues. Per veure si cau alguna almoina.

L'escriptor que més prefereix i freqüenta Emilià Iglesias és el poeta Ausias March.

No el conjongueu amb «don Juan».

Que no és precisament el mateix.

Melquiades Alvarez, l'home que no va voler defensar Nàkens, desitja governar. Amb que ho vulgui n'hi ha prou.

Per allò que voler, avui és Poder.

El senyor Lerroux estava molt tranquil als banys de Montemayor.

I va anar-hi l'Emiliano. I aquest volgué banyar-se. I ara, el senyor Lerroux no pot fer-ho.

L'aigua escasseja.

Gil Robles va anar a visitar els «Altos hornos» de Bilbao.

I els obrers es declararen en vaga de braços caiguts.

Gil Robles es convenceria que els «altos hornos» no estaven «para bollos».

Copiem:

«Emiliano Iglesias, el «Gallego», ha pronunciado, en Vigo, una conferencia más. Y ha arremetido contra Cataluña; contra la Cataluña de la que quiso apoderarse al advenimiento de la República, desde el Gobierno civil de Barcelona, sentando allí «sus reales», o sus miles de duros. Y de haberse consolidado en el cargo, créanlo ustedes: el Estatuto no hubiese tenido ni mejor defensor, ni más «caro» paladín. Sobre todo, «caro». Y si no, que lo diga March.»

El que això ha escrit es veu que el coneix bé.

Al senyor Batalla, el dels vins, en Samper el va fer delegat del Treball a Madrid.

Però al senyor Batalla no li convé deixar el negoci. I el senyor Samper, l'ha traslladat, de servei, a Catalunya.

Vostès no atinen a veure que té que veure el treball de Madrid a la nostra terra...

Nosaltres tampoc. I en Batalla menys.

Però així no es mou de la botiga.

Diu el diputat carlí Bau, elegit per la Lliga:

«Nosotros salvaremos a España.»

Es veu que el senyor Bau confia en una altra dictadura...

Perquè si es refereix al tradicionalisme, bada de valent.

Segons El Correo Catalán, la base del poder autònom de Catalunya ha d'ésser la temença a Déu.

Heu-vos ací un principi que no entrava en els nostres càlculs.

Però, ¿què li passa al senyor Pellicena, que ningú no parla d'ell?

Es a dir, si que en parlen. En parlen a la Lliga, fent-hi brometa.

L'aviació el perdrà, heu-vos-ho ací.

A Alemanya s'aplica intensament la pena de mort. I els diaris nazi publiquen detalls esgarriuosos de les darreres execucions.

El Debate segueix preconitzant les excel·lències de la pena de mort...

Lògica.

La Lliga va trair Catalunya i no n'ha tret res.

Els grans terratinents de l'Institut cometen una indignitat... i tampoc no en treuran res.

Avui, l'ofici de traïdor està molt desacreditat. No dona pas per viure.

El senyor Palau Mayor, diputat radical elegit per la Lliga, fill del cacic màxim d'Amposta, té la gosadia de tibar de caciquista l'Esquerra!

Es veu que quan un senyor té diners es creu que tot li està permès.

Fins fer el ximple.

A Madrid regna entusiasme davant l'arribada del tren botijo.

I els castizos ja tenen preparades les pullas que adreçaran als incautes isidros.

Que uns catalans vagin a fer aquests papers!

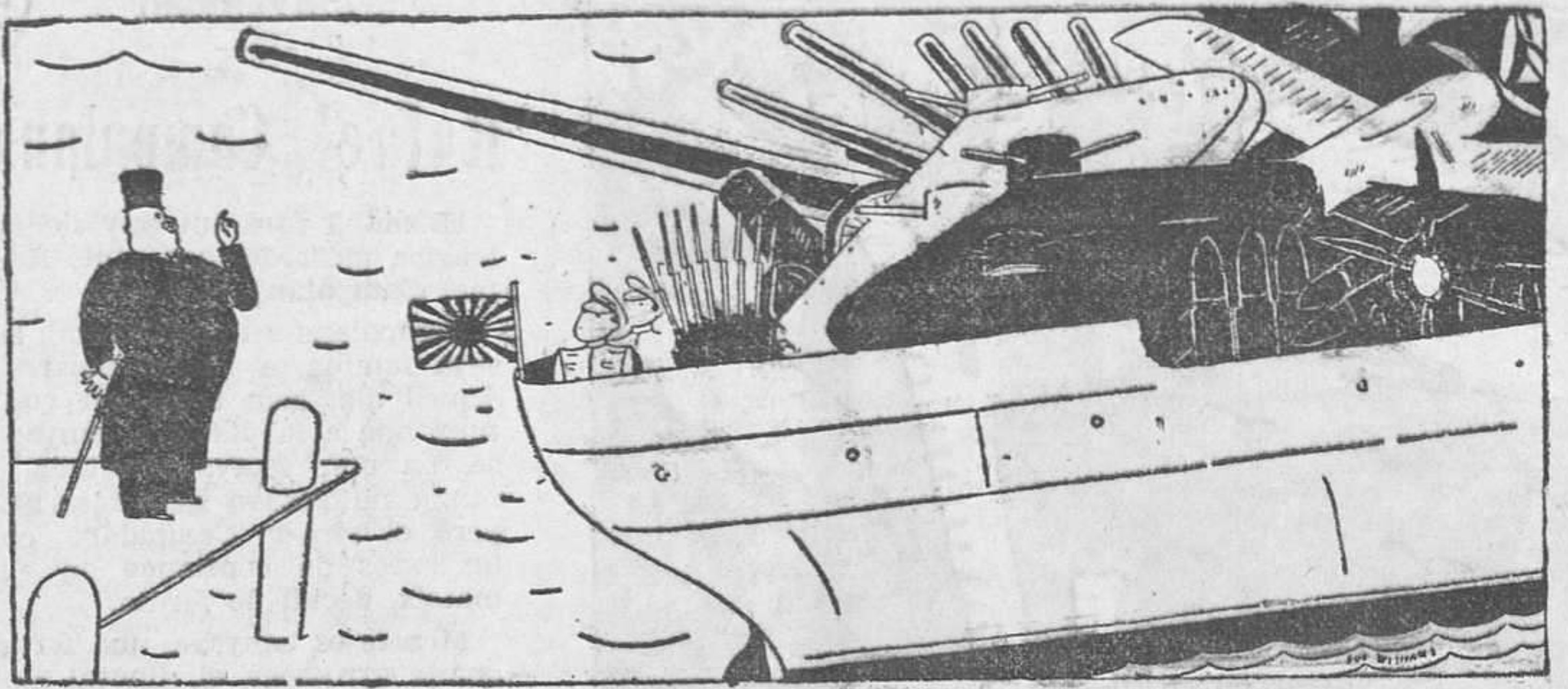
El Capdevila, dels Coros de Clavé, encara no ha estat designat per a cap alt càrrec.

I és el que diu: Què n'he tret de portar els meus homes perquè els prenguessin el pèl a Madrid si no m'ho recompensen?

Ens volen boicotejar. Volen posar una tanca duanera.

Volen arruïnar-nos. Volen privar el pas als viatjants catalans.

Coneixem la cançó. S'apropa el fi de trimestre.

—I que consti que si us he venut aquest armament, ha estat solament amb fins pacífics!

El senyor Lluís Jover Nonell, de la Junta de l'Institut de Sant Isidre, dona la culpa de tot a la Lliga.

Al senyor Abadal diu que les declaracions d'en Jover l'han afectat molt.

I que ha escrit a en Cambó perquè torni tot seguit...

El senyor Solà de Cañizares està indignat.

Diu que a la Lliga li fan el buit.

Que ningú no s'ocupa d'ell...

I que a l'Esquerra hauria fet més carrera.

S'equivoca. A l'Esquerra, el Real Cuerpo de la Nobleza no hi té res a fer.

De Fernández Ardavin: «En la muerte de Sánchez Mejías.»

«¡Con paños y con gasas de [negro luto

va un landó tan negro como la [noche!

¡Una gran masa negra le da [tributo!

¡Cuatro caballos negros tiran [del coche!»

Quanta negror!

I quanta poca latxa!

D'ara endavant els menors d'edat no podran afiliar-se a cap partit polític.

Això palesa que cap element jove figura en les fileres del Partido Radical.

Malgrat els optimismes d'en Pic Salaric.

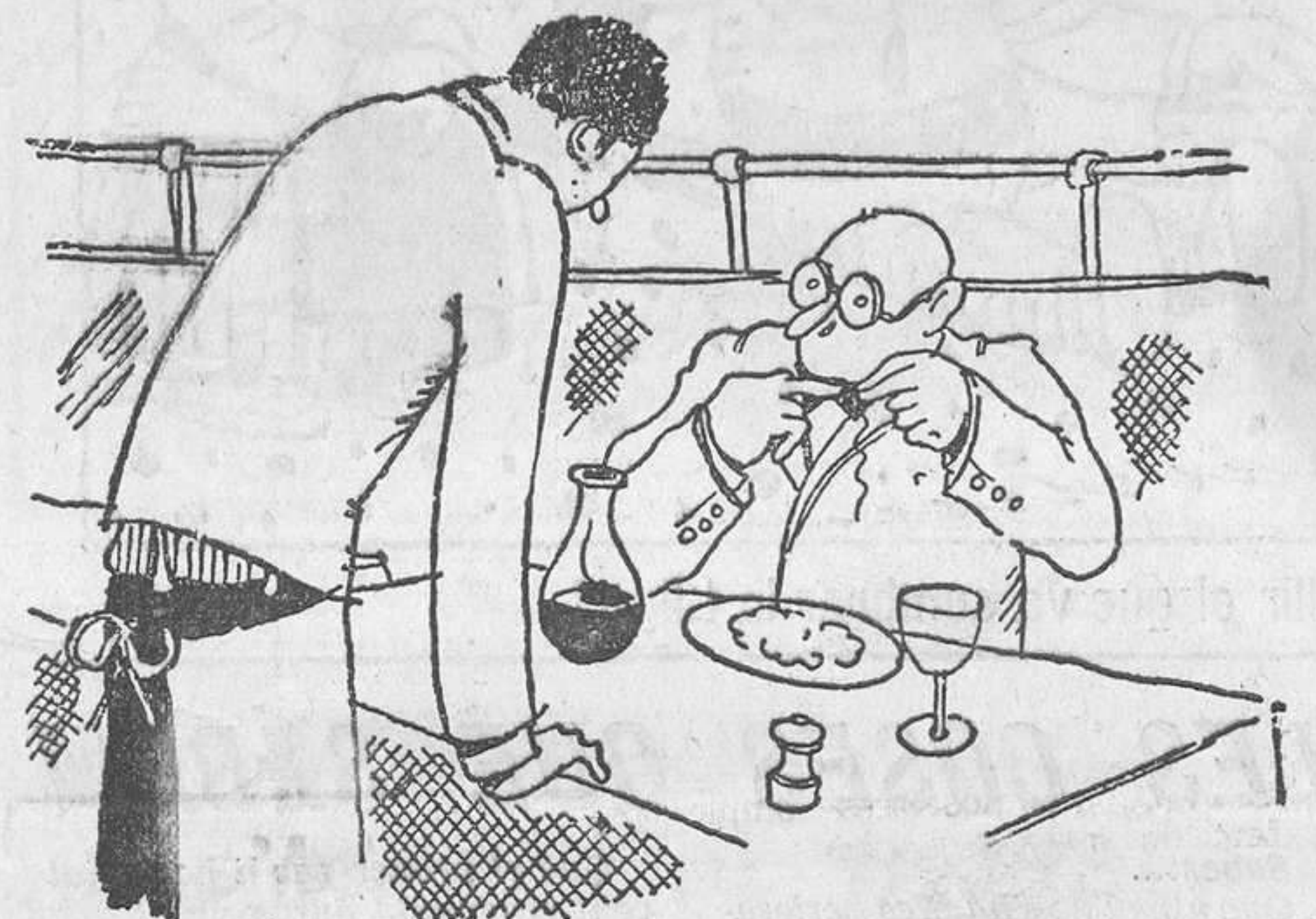
Mossèn Tusquets, especialitzat en els afers francmaçònics, acaba de descobrir una cosa esgarriosa.

Segons les seves investigacions, els francmaçons preparen nada menus que un cop d'Estat.

Però no es pensin pas que es tracta d'un cop d'Estat per tal de restaurar la monarquia. Res d'això. El cop seria per a una

cosa més terrible. Volen implantar la República federal... No s'esgarrijen?

Perquè El Diluvio publicà un article contra Lerroux, dient-li unes quantes veritats, aquell Caballero Barcino de Renovación s'indignà. I el mateix dia Renovación publicà un article indecorós contra el Sr. Azaña. Són així en aquella casa.

—A Madrid se n ha anat l'altre cambrer? I què hi fa?
—De radical.

LLEGINT...

Parlem un xic de teologia

—Vina'm ací, vina'm ací; séu i entenem-nos:

Déu Nostre Senyor ha creat l'home a la seva imatge, a semblança seva, no és això?

Molt bé. Vina'm ací, vina'm ací...

Aleshores ¿per què el déu dels senegalesos és negre com el fum d'estampa, el dels xinesos groc com la cera... groga i el dels catalans blanc com una glopada de llet?

Vina'm ací, vina'm ací...

¿Com t'ho expliques que el déu dels mandarins, per exemple, tingui el ventre gros, gros, com un senyor Ambrós hidròpic, i el nostre sigui magre, magre, com un mestre d'estudi?

Vina'm ací, vina'm ací...

¿No t'estranja també que, mentre el déu de la gent d'Orient sigui barbamec i tingui el caparró rapat com un «quinto», al nostre ens el presenten pelut de cap, pelut de barbes, com un caporal de gastadors?

Vina'm ací, vina'm ací... i passem a una altra cosa:

Després del pecat original, de tot aquell sainet poca-solta de la pomera i de la serp. Nostre Senyor va dir a la parella sacerdlega:

«Tu treballaràs amb la suor del teu front; i tu pariràs amb dolor.»

Molt bé.

Però... vina'm ací, vina'm ací...

Es veritat que hi ha molts homes que han de treballar amb la suor al front i fins amb durícies a les mans: són els obrers.

Però... ¿i tots aquests altres, paràsits o sangoneres, que viuen del treball i de la suor dels altres; tots aquests ociosos, rics, tauls... és que pots ser no procedeixen d'aquella parella pecadora que menjà fruita de l'arbre del bé i del mal?

«Pariràs amb dolor!» Es refereix a les dones, la sentència, no és cert?

Vina'm ací, vina'm ací...

A casa tinc una gateta que tot sovint em fa l'ofrena d'una colla de gatets petits; i m'he fixat que, en parir-los, en posar-los al món, es recargola de sofriment, i fa uns «marrameus» que parteixen l'ànima.

Vina'm ací, doncs... vina'm ací...

¿Es que els primers pares de família dels gats varen pecar també, menjant la poma prohibida de Déu, Nostre Senyor?

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

Un tal Caballero Barcino de mana, des de Renovación, als politics d'Esquerra, més autenticitat republicana.

Oi que ja riure això?
I nosaltres que ens crèiem que ara estava prohibit als menors d'edat el fer política!

—Ai, Senyor! Tanta tirria que els tinc als franomaçons i ara m'ha sortit un fill «set-masó»!

Cartes de fora

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropellaments, de totes les injustícies, de totes les bretolades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una ubilitat aterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA estaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble camic. Lanceu la vostra veu acusadora i justiciera.

SOTA EL SIGNA DE LA F. J. C.

Com es forma un home cristià

Entre les nostres enemistats, que no cal dir quines són, a més del rector panxut i rabassut, el vicari tastaolletes i la majordona enfigassada i ingènua, hi hem afegit aquests dies el jovincel (que podrà ésser jove, però no jovincel), que amb el botó eucarístic al trauc de l'americana llueix la seva formosa (oi, que sí?) figura pels carrers de la vila i de la ciutat.

Serà cert que els uns als altres no s'han fet res, ni tan sols mossegat o esgarrapat, però en tal dia com avui no són precises aquestes cosetes vulgars i grolleres per passar a la llista negra. Només que un digui allò de c... d'olla, i ja està ennegrit. I això és la veritat (sobre Catalunya o sobre el meu cas estricte, senyor Cànovas (sense «de») Cervantes), del que hi ha.

He dit parauletes a algun d'ells, i ací em teniu que compto amb unes enemistats, pobret de mi!, que jo sento, perquè mai no m'han fet res!

Però tornem a la nostra...
Dèiem, i seguim dient, que a la llista de rivals hi afegim el jovincel del botó eucarístic. Del botó emblemat amb les lletres F. J. C., que nosaltres completem de manera no apta para menores.

El jove, la presència del qual omplena l'ambient d'un misticisme cast i pur (carai, que ens ha sortit bé!), com a bon jove que és, també compleix amb els seus deures de ciutadà com el més perfecte dels imperfectes dels ciutadans que volten i revolten aquests mons de mones.

I en compliment d'aquests deures, sagrats per als qui se'ls imposen, tenim el jove, i un altre jove més jove que el nostre jove, camí d'un sarau de barriada disposat a barrilejar i desvaiejar tot el que convingui.

...I, mitja hora més tard, el tornem a veure, amb una gasosa a la mà. Ara, i a ell que es vana de viu tot dient:

—Mira ves per on! Amb l'excusa que anàvem al ball hem adquirit una gasosa al preu corrent i ara... ja no ens veuran el pel. Ens quedem amb l'ampolla!

Sota el signe de la F. J. C., està permès tot, fins fer cas omís del no furtar, com en el cas present, veridic.

CORNELLA DEL LLOBREGAT

Coses i coses

Cornellà, un dels pocs indrets de Catalunya que conserva radicals, ha vist i celebrat com es mereix un número de «Renovació» del dissabte, dia 25 d'agost, que constitueix una definitiva manifestació de consciència política. Sota el títol el consegüent «Fundado por don Alejandro Lerroux», posen en lletres grosses «Nuestra colaboración con el Vaticano» i després un formós retrat del Sant Pare dels catòlics i apostòlics. Ai, senyor, si tornessin aquells temps de «Rebeldes, rebeldes!»

— El mateix dissabte, ocorregué un fet entenedor. Un exalcalde fou observat quan es trobava al carrer repartint unes

Hotel Meublé Verdura
BARBARA, 27 TEL. 11193

HOTEL MONT D'OR MEUBLE
Porta Santa Madrona, 8 (Davant Rambles) Tel. 13603
Gran comoditat, ascensor, ventiladors elèctrics, telefon privat, bany, nabitacions a 5 pts. Servei permanent
Formidable instal·lació musical a totes les cambres

HOTEL MEUBLE «LA CASITA DE LAS FLORES»
Summament confortable, amb calefacció, cambres de bany, telèfon privat, gran higiene i delicadesa. Es el més ideal de Barcelona
Preus: 5, 7, 10, 12 i 15 ptes.
C. DE LA FRANÇA, 20
Travessia del carrer de Lleida - Telèf. 34085

Hotel Meublé Montparnasse
Passatge Ferrer i Guàrdia, 8
Telèfon 10455
BARCELONA

El més discret i reservat que existeix
Habitacions amb tot el confort modern
Servei Restaurant — Ràdio a les habitacions — Cambres de bany — Obert dia i nit

fulles per mitjà de les quals els nostres radicals s'esplaien. Com que la política està molt infiltrada al cor del nostre poble, de seguida s'agrupa força gent al voltant del màrtir, escoltant els seus plans i recollint els papers.

Una senyora que passava en un gros automòbil, creguda, potser, que passava una altra cosa, féu deturar el vehicle i adreçant-se al xofer exclamà:

—«Roberto, toma diez céntimos, dáselos a aquel pobre i tráeme un «romanso» de los que reparte.»

Si arriba a saber que l'han fet membre del «Comité Consultivo del Partido Republicano Radical de la provincia», potser encara fugiria.

— Estem aplanats i avergonyits dels nostres «sidros». No hem pogut trobar cap representant del nostre poble a la marxa sobre Madrid. I a fe que de pagesos n'abunden.

—Psh! Napoleó? Un pobre home. No era ni tan sols lerrouxista!

Mitja figa, mig raïm

AVIONS SUBTERRANIS

Això, que sembla tan inversemblant com si us parlés de submarins aeris, diuen que és veritat. Ara, que allò que en realitat és subterrani, no són els avions sinó els aeròdroms.

En aquestes criptes immenses, l'Alemanya de Hitler, hi té amagades quantitats enormes d'aparells de bombardeig suficients per anihilar Anglaterra, en menys temps del que cal per a contar-ho.

Ara ens expliquem perquè Alemanya no pot pagar els seus deutes, pertorbant, a profit propi, l'economia del món i, alhora, per quin motiu la fam i la misèria imperen damunt el paradís del beneit sinistre que respon per «führer». Es que necessiten els cabals per a aquesta feina tan meritòria de crear aquests aeròdroms sota terra, que vénen a ésser com una mena de cellers, on fermenta, quieta i callada, la perdició del gènere humà...

També, entre nosaltres, hi ha gent de mentalitat nazista, que amaga els seus negres propòsits al subsol. Convé vigilar per tal que els propòsits surtin a la llum i els que siguin colgats — i per sempre — siguin els que aquí com allà, s'entesten a tornar-nos a l'edat de pedra.

FENT ELS GEGANTS

En aquell Roncesvalles, on segons les poesies patriotes, mala la hubisteis, franceses, hom ha descolgat una dotzena d'esquelets de proporcions que deixen les de Primo Carnera reduïdes a les d'un modest pes mosquit.

Per una casualitat molt significativa, aquestes desconegudes ossades han aparegut tot just quan hom commemora el fet històric (?) d'aquella ensopegada guerrera en la qual Carlemany va perdre els *doce pares de Francia* com aquell que perd dotze parells de mitjons en donar-los a la bugadera.

El cap de colla dels gegants era el conegut Roland, del qual hom conta que perdura la massa, convertida en penyal pirenaic. Ara, la feina d'identificació serà laboriosa, per tal com hom no posseeix una fitxa antropomètrica exacta de les característiques anatòmiques de tan gran personatge.

I si resultés, ara, que aquests esquelets són de dotze soldats desconeguts, que l'inventor del Sacre Romà Imperi, va voler deixar en conserva, com el que cada nació, avui, homenatja plàtonicament? Aneu a saber. Ara, que si adjudiquem a un dels esquelets el paper de Roland o Roldan, és capaç de prendre-s'ho seriosament. I aleshores, la

ELS ESTATS UNITS NO MASSA UNITS

Per bé que la constitució federal dels U. S. A. no perilla políticament per ara, diríeu que ha fet a tots la mansuetud solidària que feia un tot ben unit de la complexa vida americana. Multimilionaris, gangsters, stars del cinema, policia, pobres, rics, blancs, negres, cow-boys i capellans metodistes, semblaven funcionar dintre un aparell de rellotgeria, dintre el qual cadascú hi tenia una missió ben delimitada a desenvolupar tota la vida. Pensar en convulsions socials, als Estats Units, fa quatre o cinc anys, era parlar de la lluna.

I en l'actualitat, ja ho veieu. Les multituds obreres, tipades de deixar-se explotar, promouen a diari fortes dificultats als governs federals i de vaga en vaga perdent-se aquella tàcita solidaritat que feia que la immensa majoria dels *ianquis* es deixés xuclar les entranyes per una minoria. Ben satisfeta de poder exhibir davant del món —un món de polls ressuscitats— el brillant palmarès de fortunes astronòmiques...

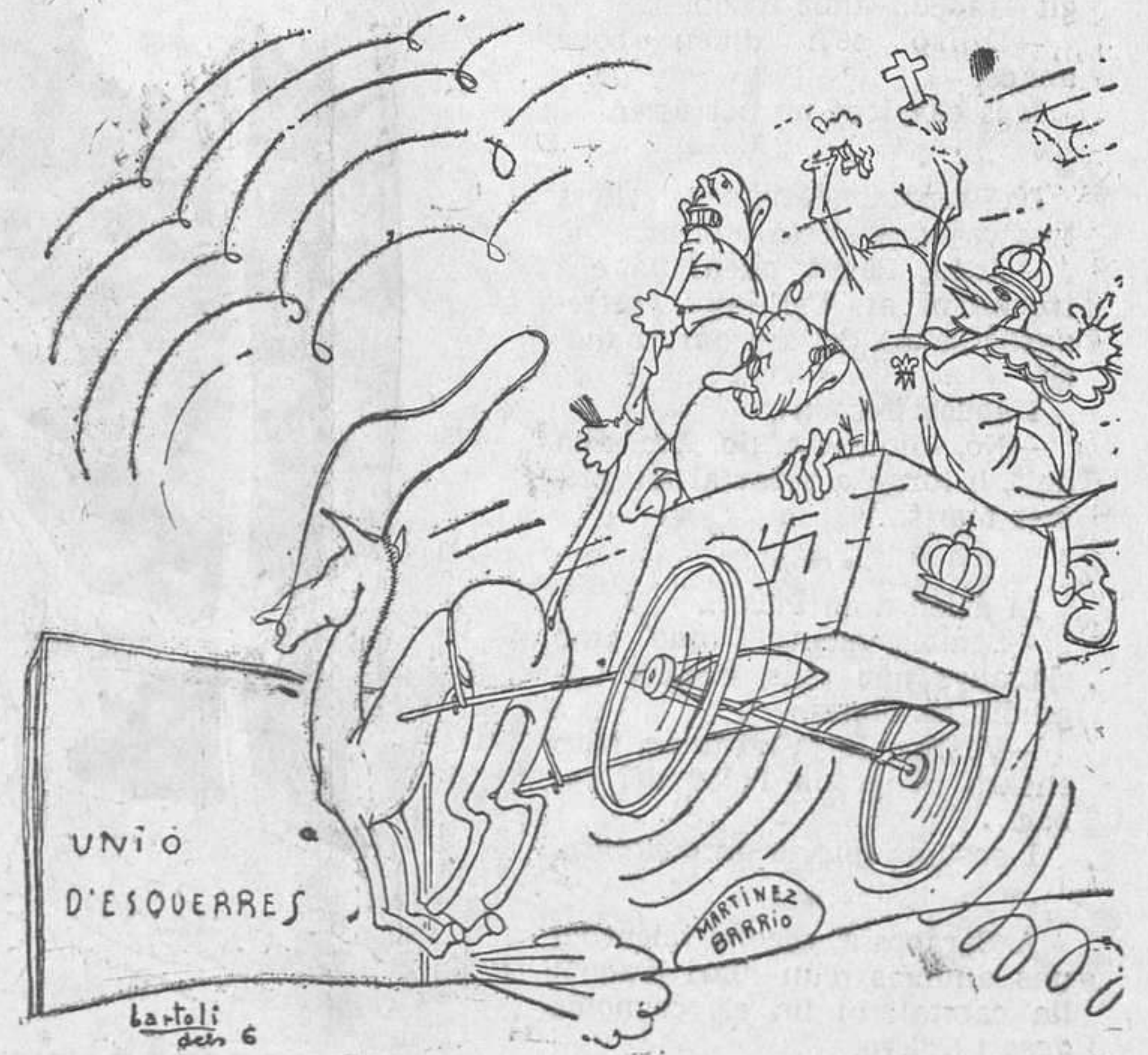
Si no esdevé un miracle, la intensitat enorme de la revolta obrera als Estats Units, acabarà, més tard o més d'hora, per devorar els grans agavelladors de dèclars. I aleshores podrà pactar-se entre els productors del país, una unió més sòlida i duradora, que aquesta de *mesa revuelta* que alludim més amunt.

Llegiu LA HUMANITAT

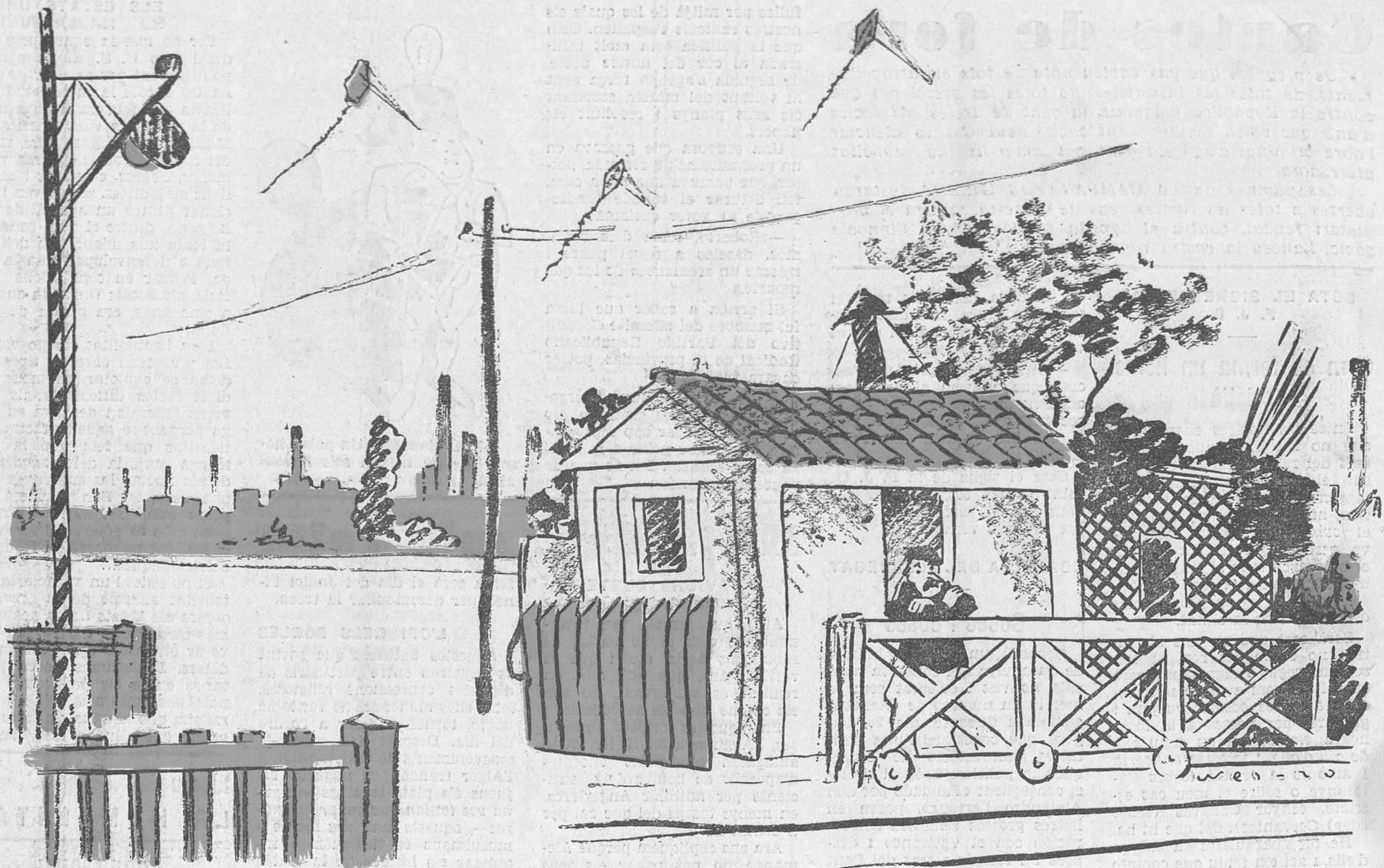
PROBISSONS!

Volen afusellaments!

Informaciones es refereix a l'actitud de Catalunya davant la resta de les regions espanyoles i diu que certament no pot confondre's per Catalunya a un grup de folls que no saben el que fan. La contumàcia en la rebellia i l'increment de les subversions i de la desobediència civil donen la mesura de les intencions d'aquests elements. Però no s'ha d'oblidar que el que avui no passa d'una rebellia fàcilment destruïble, pot ésser de mà difícil de tallar. S'ha d'arrencar àdhuc la nacionalitat espanyola als qui realitzin el més mínim acte separatista, expulsant-los sense contemplacions del territori espanyol. S'ha de reduir a presó i s'ha de fusellar als qui intentin executar el crim de lesa pàtria. Donem per a això tota la força necessària al Govern de la República.

—Vols-t'hi jugar que aquesta maleïda paret no ens deixari arribar allà on vollem?

—Quina vida més avorrida la meva! Sort que avui em distrauré veient passar el tren dels isidres! Les ocasions de riure no es presenten cada dia.

Sense cap intenció

En S. està molt satisfet d'èsser pare (?). L'altre dia preguntava a un company...

—Saps, el meu nano? Ja em sap dir papà. Oi que és avançat? Només té un any!

—Sí, sí... Ja sap dir mentides tan petit.

Va haver-hi bolets. I és que certes veritats no es poden dir.

Oït a l'Eden:

—No sabia, Margot, que havies estat artista. Quan vas deixar de treballar?

—El dia que vaig debutar.

Exacte.

Plany d'un marit.

—La dona d'en Martí ha fugit amb un amic d'aquest.

—D'això se'n diuen bons amics!

Més eloqüent no pot ésser.

La senyora Miquela, vídua tres vegades, s'està morint.

—Adéu, Pauet, adéu! Ja ens trobarem al Cel!—diu, estrenyent la mà del seu darrer marit.

I aquest respon:

—No, Miqueleta, no. Ara, allà dalt, li torna a tocar al teu primer marit...

Li deien a en P. A....

—Sembla mentida que amb els anys que tens, encara t'agradin les dones.

—Veuràs. Jo ja no fumo, però encara m'agrada l'olor del tabac.

I ensuma que és un contentu.

A Saragossa, segons veiem en uns anuncis d'un diari d'aquella capital, hi ha els cognoms *Joso* i *Colero*.

Si el primer es diu de nom *Pio* i el segon *Ester*, fan brometa.

En S. pregunta, a l'Ateneu, a un amic:

—Coneixes la meva dona?

—No tinc aquest gust.

—Ah! Però, creus que és un gust?

L'amic no va saber que contestar.

Una frase banal, com tantes altres...

—Que vindria, Peret, al meu enterrament, si jo em morís?

—Amb molt de gust, Laieta.

CASOS

I

El metge guarir procura ben en va un pobre malalt, que se'n va a la sepultura, i diu la gent amb veu dura: —Quin metge més animal!

II

Guareix el metge un malalt d'una malaltia greu que a tots semblava mortal, i diu la gent, sclemmial: —Es que així ho ha volgut Déu.

C.

CAMEL NAZI

“Hojotoho Hejaha”

L'«hurra!» ja no té curs entre els nazis. La «Deutsche Allgemeine Zeitung» proposa que en lloc de «hurra!» es cridi «Hojotoho Hejaha!»; el crit de guerra de Sigfrid.

Wagner estaria content si visqués.

Es veu clarament que els cervells nazi barrinen cada dia quina bestiesa es poden inventar. Cal esperar-ne grans coses!

La recrudescència de l'esperit unitarista espanyol ressuscitat pels darrers governs de Madrid, ens podria moure a fer a Espanya algunes advertències de bona fe. Li recordariem, per exemple, els dies de la proclamació de la República. Tot el que fins aquella data havia estat a Catalunya recel i animadversió envers Espanya, encarnada fins aleshores en un règim d'opressió i tirania, es convertí, al sol anunci que li serien retornades les seves llibertats, en respecte cordial i en amistat franca. Les dues banderes abans divorciades, confraternitzaven a gust de tots els catalans i tots sentíem unes sinceres ànsies de mútua col·laboració, d'ajuntar l'esforç de tots per emprendre l'edificació d'una nova Espanya. D'aleshores ençà, què ha fet Espanya per a conservar la concentració en l'obra comuna, no tan sols de Catalunya sinó també dels altres pobles ibèrics amb aspiracions autonòmiques? Les dificultats posades a la implantació de l'Estatut i el recent conflicte amb el País Basc, responen per nosaltres.

Ara bé; si els corrents d'harmonia es trenquessin, si tornés altra vegada el divorci de les regions amb Espanya com en temps de la monarquia, si ressuscités novament aquell separatisme, que un moment vàrem creure superat, a qui donaríem la culpa? Catalunya, i amb ella Bascònia i Galícia han donat la pauta a seguir per tal que la convivència harmònica de tots els pobles d'Espanya fos possible. Les dificultats, els recels, la mala voluntat no ve pas de nosaltres. Ferir el més viu i el més sensible que tenen els pobles, com s'ha esdevingut en poc temps en dues ocasions, no és pas, ni de lluny, ben disposar-se per l'abraçada.

EL CAÇADOR MINISTERIAL.—Si trobés una «fórmula» per matar-lo sense fer soroll!